

ראשי הממשלה
רפובליקת בננות

לניהול משאומתן בשלב כלשהו אינו מבטל את ההחלטה. הוא יכול להצדיק, לכל היותר, את המשך הכיבוש עד להשגת הסכם.

הטענות כולן מופרך מיסודו, ו"מתאים לתעלולים של עורך-דין מפוקפק.

אך יש כפיסקה זו הודעה כיבדת-מישק, היא יכולה להתפרש כביטול ההחלטה 242 כולה.

החלטה זו, שהתקבלה על-ידי ממשלת גולדה מאיר בניגוד מוחלט לדעתו של בגין, היא הבסיס להסכמי קמפ-דייוויד ולכל מערכות היחסים של ישראל עם העולם. לביטולה — שוב בלי החלטת הממשלה והכנסת — יש השלכות מרחיקות-לכת.

העולם

כולו נגדנו

תגובתה של ממשלת-ישראל על התגובה האמריקאית קרו-בה להכרזת מלחמה על הנשיא רגן ואנשיו, תוך קריאה ליהודי ארצות-הברית, ובאמצעותם למערך הפוליטי האמריקאי, להתקומם נגדו.

לפני שבועיים, כחתמה על מיזכר-ההבנה הכריזה ישראל מידחמה על ברית-המועצות. השבוע הכריזה מלחמה על ארצות-הברית.

המכריז היה איש אחד — מנחם בגין. מיפלתו השבויה, ממשלתו הרופסת, האופוזיציה המגוחכת — הכנסת העלובה — כולם נגרים אחריו.

הנבואה העליונה — "העני דם כולו נגדנו!" — מגשימה את עצמה.

ציה, אבותינו עלו על המוקד ולא Rescinding של אמונתם. To Rescind (בלאטינית) Rescindere, כלומר: לחתוך מ"חדש" היא מילה פשוטה, בשימוש יומיומי, ואין לה כל משמעות דתית או היסטורית מיוחדת. כי העלותו טענה זו מעלה בגין את סיפוח הגולן לדרגתם של עיקרי-אמונה, שעליהם נהרגו יהודים בימי האינקוויזיציה. זהו חוצפה כלפי ההיסטוריה היהודית.

... החוק אשר התקבל ברוב של שני שלישים...

זה נכון בקושי באופן פורמלי, אך למעשה התקבל החוק ב-61 קולות, שהם מחצית חברי-הכנסת ועוד אחד. כל האחרים — מצביעים-נגד, נעדרים ונמנעים — הביעו על פי דרכם את התנגדותם. בימי-העבר היהודי הביעו רוב הנשאלים את התנגדותם לחוק, לפחות בעיתוי זה.

מי שאומר (שסיפוח הגולן פוגע בהחלטה 242) לא קרא את החלטה או שכח אותה או לא הבין אותה. נשמת החלטה היא משאומתן לקביעת גבולות בטוחים ומוכרים. טוריה הודיעה שלא תנהל איתנו משאומתן. שאינה מכירה ולא תכיר בנו, ובכך הוציא את 242 את נישמתה.

זוהי אמירה חמורה ביותר.

ההקדמה היא בגדר חוצפה פשוטה, מכיוון שהיא מייחסת לאלכסנדר הייג, לקספר ויינברגר, ליועציהם, ואולי גם לנשיא רגן עצמו, שיכחה, טימטום או בורות.

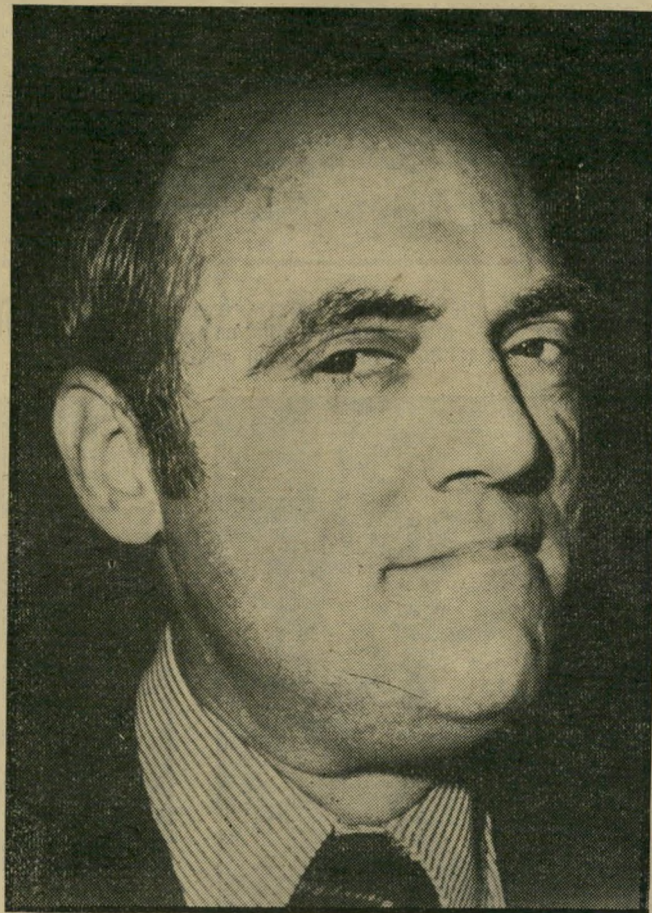
בראש ההחלטה 242 מתנוסס עקרון-הברזל שאין להשלים עם כיבוש שטחים במלחמה. עיקרון זה הופר לחלוטין על-ידי סיפוח הגולן.

דובר בהחלטה על משאומתן-קניית גבולות בטוחים ומוכרים. לא נקבעה מיגבלה של זמן למשאומתן זה. אי-הסכמת צד כלשהו

כוח ולפנח האשמה נראו זה.

אך בגין החמיר אותה באסטי-אציה היסטורית:

יש אומרים שצריכים To Rescind את החוק שהתקבל ב-כנסת. זהו מושג מימי האינקוויזיציה

השגריר לואיס
חרב דאמוקלס

הוא לא נועץ בכנסת כאשר החליט לחתום על המיזכר, ואז נכפה הדבר על הממשלה ליד מיטתו של בגין המעולף-למחצה. מבלי שהשרים יכלו לקרוא את המיזכר ב"עיון. עתה בוטל המיזכר, שוב בלי אישור הממשלה והכנסת.

עם ישראל חי 3700 שנה בלי מיזכר-ההבנה עם אמריקה, ויוסיף לחיות בילעדיו עוד 3700 שנה.

והי התבטאות ילדותית. הקשר בין אברהם אבינו ובין מנחם בגין קלוש מאוד. במשך רוב 3700 השנים חי עמי-ישראל בגולה, ורק בחלק קטן מאוד של הזמן היה בעל עצמאות ממלכתית.

אם יכולה ישראל לחיות בלי מיזכר-ההבנה — מדוע חתמה על מיזכר אומלל זה, המכניס אותה רישומות לערימות עם ברית-המועצות?

„כאשר אנו לחמנו (בגנרל בארקר, מפקד הצבא הבריטי ב"ארץ בימי מלחמת אצ"ל), אתם קראתם לנו טרוריסטים."

איזה עניין היה לבגין להזיז כיר לעולם שפעם קראו לו ולאנשיו טרוריסטים בדיוק כפי שהוא קורא כיום לפדסטינים?

ומה הטעם בהזכרת העובדה ש"אותו בארקר קרא פעם, בפקודת-יום לחייליו, "להכות את היהודים על הכיס"? בארקר נחשד אז, בצדק, בנטייה אנטי-שמית. ואכן:

„עיסקת-הנשק עם סעודיה לוותה בחמורה אנטי-שמית מכ"ר ערת."

כאן מוציא בגין מן המחסן את הנשק החלוד ביותר — הטענה שכל מי שמתנגד למעשיו הוא אנטי-שמי. הוא לא אמר בפירוש כי רונאלד רגן ואנשיו הם אנטי-שמים — אך הדבר נרמז בבירור בדבריו.

יתכן כי סיפמה זו תעזור בנוסח היהודים האמריקאיים התמימים לעזרת בגין, אך זוהי גם הברית-המלחמה על הבית הלבן, שלא יוכל לשי-

הביטחון, שארצות-הברית הצטרפה אליה.

העונשים האחרים היו בעלי מש"מעות לכלכלית מוגבלת, ונועדו ב"עיקר לצורכי הפגנה בעיני העריבים. ושינגטון ביקשה לבטא ב"צורה בוטה ובולטת את התנגדותה למעשה הישראלי.

הנסיגה הקודם מראה כי למע"שים הפגנתיים אלה אין אופי מת"משך. הם מוטלים בעיתוי מסויים, כדי להפיס את דעת-הקהל הערבית ולעזור למישרים הערביים הפר"אמריקאיים בוויכוח הפנים-ערבי. אחרי כמה שבועות או חודשים ניתן לבטלם בשקט.

המדנינות הנבונה מצד ממשלת-ישראל, על פי תפיסתיה, היתה לקבל את הדברים בשקט, להגיב בהודעה סתמית, ולהמתין לביטול הגורות.

אולם מנחם בגין לא היה מסוגל לכך. שום דבר אינו קשה לו יותר מאשר לשבת בשקט. הוא הגיב — ועוד אף.

אינקוויזיציה

ואנטי-שמים

התפרצות המוניטורגית של בגין באזני השגריר לואיס לא היתה חשובה כשלעצמה. אך היא לימדה הרבה על דרכי-המח"ר שבה ונתיבי-ההגיון של בגין עצמו.

האם אנחנו מדינת-ואסאלים שלכס? האם אנחנו רפובליקת-בננות? האם אנחנו נערים בני 14, שאם אינם מתנהגים כחלכה מכים על אצבעותיהם?

יחסי אמריקה-ישראל אכן דומים עתה במידה רבה ליחסי ריבון-ואסאל. „ואסאל" הוא מונח לאטיני ומימי-הביניים, והוא מתאר את מעמדו של אציל כפוף יותר לאציל גבוה יותר בסולם הפיאודלי. הדוכס היה ואסאל של המלך, ה"רוזן היה ואסאל של הדוכס, וכו'. הוואסאל נהנה מחסות האציל ה"כביר, המעניק לו זיכסטי-קרקע, ו"חייב בתמורה שרות בימי-מלחמה. זהו תיאור די נאמן של מצב ישר"אל על פי מיזכר-ההבנה.

ישראל אינה רואה את עצמה כקהיליית-בננות — תיאור של מדינות מסוימות במרכז-אמריקה. אך הדרך שבה התקבלה ההחלטה על סיפוח-הגולן סיווגה אותה כמדינה מפוג זה.

יחסיה-הכוחות בין ישראל ואר"צות-הברית מונעים מראש שות"פות אמיתית. אין שותפות בין זבוב ופיל, וגם לא בין שועל ואריה. בחתמה על מיזכר-ההבנה, קיבלה ישראל על עצמה את עול המיש"מעת של ארצות-הברית.

„שום חרב דאמוקלס לא תהיה תלויה מעל לראשינו. אנו רושמים לפנינו את העובדה שביטלתם את מיזכר-ההבנה."

דאמוקלס (דל"ת קמוצה ולא צרוייה, כפי שביטא מזכיר-הממ"שלה בטעות את השם) היה בן חסותו של דיוניס, מלך סיראקוס. בשעה שאירח אותו כיד-המלך, תלה המלך מעל לראשו חרב בעור רת שעררה של סוס, כדי לרמוז על תפוסות הגורל. מיזכר-ההבנה תלה מעל לראשו של ישראל שתי חרבות כאלה: האיום בפעולה סובייטית בעת מלחמה והאיום ב"ווסו אמריקאי על מעשיה.

ביטול מיזכר-ההבנה כאר"ר חדיצדדי על-ידי בגין, גם ככבוש השקוף של "אתם כיר טלתם", בלי החלטה כלשהי של הממשלה, הוא מעשה ש"חוסר-אחריות הקובע כי עתה שולטת בישראל הי"קאפריזה של איש אחד.